

KÚRIA

Bhar.I.282/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év április hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A bűnpártolás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a másodfellebbezést elbírálva a Debreceni Ítéltábla Bf.I.671/2013/3. számú ítéletét - azon rendelkezés kivételével, amely helybenhagyta az első fokú ítélet bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését - helybenhagyja azzal, hogy a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette helyesen az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősül.

Az ítéltábla ítéletének, valamint a Miskolci Törvényszék 12.B.610/2012/79. számú ítéletének a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi, és a Miskolci Törvényszéket a bűnügyi költségre vonatkozóan különleges eljárás lefolytatására utasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Miskolci Törvényszék a vádlottat - a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban - a 2013. június 21. napján meghozott 12.B.610/2012/79. számú ítéletében bűnösnek mondta ki bűnpártolás büntetében [1978. évi IV. törvény 244. § (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés a) pont], és ezért egy év nyolc hónapi börtönbüntetésre és két évi közügyektől eltiltásra ítélte; az emberölés büntetvének [1978. évi IV. törvény 166. § (1), (2) bekezdés f) pontja] valamint engedély nélküli tartással elkövetett lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetvének [1978. évi IV. törvény 263/A § (1) bekezdés a) pont] vádja alól felmentette. Emellett rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott bűnösségének

lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetében történő megállapítása és a büntetés súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva a tényállás helyesbítésére, valamint arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla a vádlott bűnösségét állapítsa meg lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette miatt is; a cselekményeket - miután az a vádlottal szemben kedvezőbb - az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezések alapján bírálja el, emellett súlyosítsa a kiszabott fő- és mellékbüntetést.

Így az első fokú ítélet azon rendelkezése, amelyben a bíróság a vádlottat az emberölés büntette kísérletének vádja alól felmentette, jogerőre emelkedett.

A bejelentett fellebbezésre tekintettel a Debreceni Ítélet tábla a 2013. december 2. napján kelt Bf.I.671/2013/3. számú ítéletével az első fokú határozatot felülbírálva a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetében is megállapította, a büntetést halmazatiként tekintette kiszabottnak, egyebekben pedig az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a kiszabott büntetés súlyosítása és a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés megváltoztatása, a vádlott pedig a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette alóli felmentése érdekében jelentett be fellebbezést.

A főügyészség fellebbezésének indokolásában arra tett indítványt, hogy a Kúria a vádlott cselekményeit minősítse a 2012. évi C. törvény (Btk.) alapján, mivel a szabadságvesztésből engedélyezhető feltételes szabadság kapcsán az a terheltre nézve kedvezőbb elbírálást eredményez. Emellett a kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványát fenntartotta, azzal indokolva, hogy a vádlott bűnpártolási cselekménye kiemelten súlyos bűncselekményhez kapcsolódott, a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélést megvalósító bűncselekmények elszaporodtak, ugyanakkor a büntetés mértékének megállapítása kapcsán a vádlott családi helyzetében bekövetkezett változásnak, testvére öngyilkosságának nincs érdemi jelentősége, az előzetes fogvatartásban töltött idő sem releváns, és azt az időmúlás sem befolyásolhatja lényegesen.

Ezért álláspontja szerint a középértéket megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt a terhelttel szemben.

Emellett a bűnügyi költségre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatását is indítványozta, mivel szerinte a vádlottnak a

hatályon kívül helyezést megelőző eljárásban felmerült bűnügyi költség alóli teljes mentesítése indokolatlan volt.

A vádlott fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy nála a kérdéses pisztoly és a lőszerek csak néhány órát voltak, azoknak a tartós birtoklása nem állt szándékában, azokat csak a testvére érdekében rejtette el és rövid időn belül meg is szabadult tőlük, azokat vízbe dobta, így a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntettét törvénysértően állapította meg a terhére az ítélet tábla.

Emellett indokolatlannak és méltánytalannak ítélte meg az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezését, hivatkozva az előzetes letartóztatásban töltött hosszú időre, testvére halálára, megromlott egészségi állapotára és arra, hogy gyermekét egyedül neveli.

A Legfőbb Ügyészség az ügyészi fellebbezést a súlyosításra és a bűnügyi költségre vonatkozó részében fenntartva a kiszabott büntetés súlyosítására és a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés megváltoztatására tett indítványt (BF.376/2012.).

Az ügyészi fellebbezésre, illetve a Legfőbb Ügyészség indítványára tett észrevételeiben a vádlott védője sérelmezte, hogy a főügyészség súlyosító körülményként indítványozta értékelni annak a bűncselekménynek a kiemelt tárgyi súlyát, amelyhez a védelem bűnpártoló cselekménye kapcsolódott, továbbá a lőfegyverrel, lőszerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát, miután álláspontja szerint az alapcselekmény tárgyi súlya a bűnpártolás minősített esetként történt szabályozásában már értékelést nyert, a lőfegyverrel, lőszerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát pedig semmilyen adat nem támasztja alá. Vitatta azt az ügyészi álláspontot is - a Kúria BkV 56. számú véleményre utalva -, hogy az előzetes letartóztatásban töltött, illetve a cselekmények elkövetése óta eltelt időnek nincs enyhítő hatása, illetve nem bír jelentőséggel a vádlott családi és egészségi állapota, testvére öngyilkossága, ugyanakkor álláspontja szerint enyhítőként kell figyelembe venni azt is, hogy a vádlott méltányolható indokból - testvére védelmében - követett el bűncselekményt. Megalapozatlannak találta a bűnügyi költségre vonatkozó indítványt is.

Ezért arra tett indítványt, hogy amennyiben a Kúria nem tartja alaposnak a vádlott felmentésre irányuló fellebbezését, hagyja helyben a másodfokú ítéletet.

A Kúria, mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a Be. 387. § (1) bekezdésére figyelemmel az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság maradéktalanul betartotta az eljárási törvény rendelkezéseit.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta és eljárásban irányadónak tekintette.

Ezt a tényállást a Kúria csupán azzal egészíti ki, hogy a vádlott a lőfegyverre alakított pisztoly, illetve a lőszer tartásával megsértette a lőfegyverekről és lőszerekről szóló 2004. évi XXIV. törvény 2. § 16. és 22. pontjára figyelemmel a (3) bekezdés b) pontja szerinti rendelkezést, valamint a 253/2004. (VIII.31.) Korm. rendelet 1. § 11. pontjára figyelemmel a 4. § (2) bekezdése szerinti rendelkezést.

Az ekként kiegészített, a bizonyítékok indokolt mérlegelésével megállapított, az iratok tartalmával összhangban álló, téves ténybeli következtetést nem tartalmazó tényállást a Kúria ugyancsak megalapozottnak találta és a Be. 388. § (1) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintette.

Az irányadó tényállás alapján az ítélet tábla megalapozottan következtetett a vádlott bűnösségére a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntette kapcsán is, bár tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy ez alaki halmazatban áll a terhére megállapított bűnpártolás büntetvével (másodfokú határozat 5. oldal első bekezdésének utolsó két sora).

Amennyiben egyébként ez az álláspont helytálló lenne, akkor a változtatás csupán a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítését érintené, és nem lett volna helye annak, hogy a cselekmény minősítésének megváltoztatása helyett a vádlott bűnösségét állapítsa meg az ítélet tábla a lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés büntetvében. A Kúria gyakorlata ugyanis töretlen abban, hogy a minősítés megváltoztatásának van csak helye, és nem a vádlott felmentésének vagy bűnössége megállapításának a további bűncselekmény kapcsán akkor, ha a fellebbviteli bíróság az alaki halmazatot alkotó bűncselekmények körét illetően a felülbírált határozatot hozó bíróságtól eltérően dönt, és ebben az esetben nem nyílik meg a harmadfokú eljárás lehetősége sem.

Ennek megfelelően akkor, ha a Kúria az ítélet tábla álláspontját osztva úgy ítélte volna meg, hogy a két cselekmény egymással alaki halmazatot alkot, a fellebbezéseket, mint törvényben kizártakat el kellett volna utasítania.

A Kúria azonban az ítéleti tényállásból a két bűncselekmény anyagi halmazatára vont le következtetést.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott öccse 2009. szeptember 23. napján 21 és 22 óra között **T1-el** személygépkocsival a sértettek házához hajtott. **Vádlott öccse** a ház előtt lassan elhaladó gépkocsiból a jobb első ülésen ülve - a gépkocsi jobb első, lehúzott ablakán keresztül - egy Browning kaliberű öntöltő pisztollyal öt lövést adott le 6-7 méter távolságról a sértettek hálószobájának ablakára, ahonnan a lehúzott redőny résein át fény szűrődött ki. A lövések közül egy a redőnyt, az ablaküveget és a függönyt átütve az ágyon fekvő sértettek feje fölött kb. 10 centiméterrel haladt el, és a szoba hátsó falánál álló bárszekrénybe csapódott.

A vádlottat 2009. szeptember 24. napján a kora reggeli órákban az édesanyja tájékoztatta arról telefonon, hogy öccsét bevitték a rendőrségre, mert valahol lövöldözött, és **T1-el** volt együtt. A vádlott ezt követően felkereste **T1-t**, aki a háza előtt arról számolt be, hogy a vádlott testvére pisztollyal „rácsavart egy házra”, azt azonban nem tudta megmondani, hogy kinek a házára lőtt. Közölte azt is, hogy a pisztoly az ő udvarában lévő szerszámosban van, ahonnan azt elő is hozta. Két nylon-zsákot adott át a vádlottnak, az egyikben a pisztoly és a lőszerek voltak, a másikban pedig az a kesztyű, símaszk és felső, amit a lövések leadásakor a vádlott testvére viselt.

A vádlott a két nylon-zsákot magához vette, és a pisztolyt kivéve megkísérelte azt a gépkocsiban elrejteni. Majd ahhoz a tanyához hajtott, ahol kutyaikat tartott, és ott úgy, hogy a tanyán tartózkodó nő ezt ne láthassa, a pisztolyt és a lőszereket elásta. Visszatért otthonához, majd egy étterem elé hajtott, ahol a testvére által használt ruhaneműket tartalmazó zsákot egy, az étterem előtt elhelyezett szemetes konténerbe dobta. Az étterem előtt találkozott öccsével is, aki elmondta neki, hogy kik azok, akiknek a házára rálőtt.

A vádlottat a rendőrök még a délelőtti órákban tanúként kihallgatták, majd kora délután kezéről és gépkocsijáról lőpor-mintát vettek. Ezért a kora esti órákban visszament a tanyájához, kiásta az elrejtett fegyvert és a lőszereket, azokat magához vette, majd a ... folyóhoz hajtva vízbe dobta (első fokú ítélet 14-23. oldal).

Ezekből a tényekből arra egyértelmű következtetés vonható le, hogy

a vádlott célja akkor, amikor magához vette a testvére által használt fegyvert, az általa használt ruhaneműket és a zsákban a fegyver mellett elhelyezett, korábban a testvére által birtokolt lőszereket, a testvére elleni büntetőeljárás sikerének megghiúsítása volt.

Nem vonható le azonban kétséget kizáróan az a következtetés, hogy már ekkor kialakult a vádlottban a fegyver és a lőszeres tényleges megszerzésére irányuló szándék.

A lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés a bűnpártolással alaki halmazatot akkor alkothat, ha a bűnpártoló nem csupán a büntetőeljárás megghiúsítására törekedve vette magához a lőfegyvert, lőszert, hanem szándéka azok tényleges megszerzésére már a birtokba vételkor bizonyítottan fennállt. Abban az esetben azonban, ha ilyen szándéka az átvételkor nem volt, és a lőfegyvert, lőszert az átvételt követően nyomban, ahogy arra lehetősége nyílt, megsemmisítette, eldobta, és ismételt birtokba vételük nem is állt szándékában, vagy erre nem is lett volna módja, a halmazat csupán látszólagos. (Ennek az álláspontnak egyébként nem mond ellent az ítélőtábla által felhívott, a BH 1992.669. szám alatt közzétett eseti döntés sem.)

Ebből következően az ítélőtábla alaki halmazattal kapcsolatos álláspontja csak akkor lenne helytálló, ha a vádlott szándéka a lőfegyver és a lőszeres tényleges megszerzésére már azok átvételekor bizonyítottan fennállt volna.

A bűnpártolást befejezte a vádlott azzal, hogy a testvére által a bűncselekményhez használt pisztolyt és lőszereseket magához vette annak érdekében, hogy ezzel a büntetőeljárás sikerét megghiúsítsa, és nem merült fel olyan adat az eljárás során, amelyből kétséget kizáróan arra lehetne következtetni, hogy már ekkor ezek tényleges megszerzése is szándékában állt.

Az átvételt követően azonban a bizonyítékként szolgáló tárgyakkal a vádlott elhajtott, és nem semmisítette meg a fegyvert és a lőszereseket, azokat nem dobta a birtokba vétel után az első lehetséges alkalommal vízbe, holott nem volt akadálya annak, hogy a ... **foljóhoz** hajtva ezt megtegye, ehelyett a tanyájához ment és ott elásta, ezzel elrejtve azokat, mégpedig olyan helyen, amiről csak neki volt tudomása és úgy, hogy azokhoz bármikor hozzáférhetett; a lőfegyvert és a lőszereseket csak azt követően dobta vízbe, amikor már tanúként kihallgatták és rajta löpor-nyomot kerestek.

Ezen tényekből már megalapozottan vonható le az a következtetés, hogy az elrejtéskor a fegyver, illetve a lőszeres megtartására

irányuló vádlotti szándék már fennállt. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a testvére által a bűncselekmény elkövetésekor használt, esetlegesen bizonyítékként szolgáló ruhadarabokat nem rejtette el, hanem egy szemetes konténerbe dobta.

Abban töretlen a bírói gyakorlat, hogy a fegyver, lőszer elrejtése - különösen akkor, ha ahhoz az elkövető bármikor hozzáférhet - tartásnak minősül. A tartás időtartamának - ahogy erre az ítélet tábla is helytállóan utalt - a bűncselekmény megállapíthatósága szempontjából nem volt jelentősége.

Ezért a kifejtettekre tekintettel a lőfegyverrel, lőszerral visszaélést a vádlott nem azok birtokba vételével és így megszerzésükkel, hanem tartásukkal valósította meg.

Az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint a lőfegyverrel visszaélés büntetettét az követi el, aki lőfegyvert vagy lőszert engedély nélkül készít, megszerz, tart vagy forgalomba hoz, míg a jelenleg hatályos Btk. 325. § (1) bekezdés a) pontja szerinti bűncselekményt az, aki lőfegyvert engedély nélkül megszerz vagy tart; a (2) bekezdés a) pontja szerint pedig az (1) bekezdés szerint büntetendő, aki kézi lőfegyverhez, vadászlőfegyverhez vagy sportlőfegyverhez tartozó, csekély mennyiséget meghaladó vagy más lőfegyverhez tartozó lőszert engedély nélkül megszerz vagy tart.

Azaz a megszerzéssel és a tartással az elkövető mindkét törvény szerint megvalósítja a lőfegyverrel, lőszerral visszaélés büntetetének törvényi tényállását.

Mindezekre figyelemmel valóban tévedett a törvényszék, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott lőfegyvert, lőszert nem tartott magánál engedély nélkül és helytállóan állapította meg az ítélet tábla, hogy a vádlott elkövette a lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetettét.

Ezért a vádlott felmentésre irányuló fellebbezése nem megalapozott.

A bűncselekményt mind az 1978. évi IV. törvény 2. §-a, mind a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése szerint az elkövetéskor hatályos törvény alapján kell elbírálni, kivéve, ha az elkövetéskor hatályos törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el.

Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is helytállóan hivatkozott: annak eldöntésénél, hogy melyik törvény eredményez a vádlottra nézve kedvezőbb elbírárást, azokat a rendelkezéseket kell egybevetni, amelyeket vele szemben alkalmazni kell.

A terhelt terhére megállapított cselekmény mindkét törvény szerint bűncselekmény. Az 1978. évi IV. törvény 244. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja szerint a vádlott által elkövetett, emberöléshez kapcsolódó személyi bűnpártolás öt évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a 263/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tartással megvalósuló lőfegyverrel, lőszerrel visszaélés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Így a 85. § (2) és (3) bekezdésére figyelemmel a halmazati büntetés vádlottal szemben irányadó mértéke két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés.

A Btk. 282. § (3) bekezdés b) pontja a vádlott által elkövetett bűnpártolást egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a 325. § (1) bekezdés a) pontja a lőfegyverrel visszaélést, illetve a (2) bekezdés a) pontja a lőszerrel visszaélést ugyancsak két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Erre figyelemmel a 81. § (2) és (3) bekezdése alapján a halmazati büntetés a vádlottal szemben ugyancsak két évtől tizenkét évig terjedő szabadságvesztés.

A három évet meg nem haladó tartamú szabadságvesztést mindkét törvény szerint börtönben kell végrehajtani [1978. évi IV. törvény 43. § a) pont, Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja].

Így az elbíráláskor hatályos törvény fenti rendelkezései nem eredményeznének enyhébb elbírálást.

Kétségtelen, hogy az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdésének II. fordulata szerint a vádlott a büntetése háromnegyed részének letöltése után bocsátható csak feltételes szabadságra, míg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint a büntetés kétharmad részének letöltése után.

Ugyanakkor azonban a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint a határozott tartamú szabadságvesztés kiszabásánál a büntetés középértéke az irányadó. Ez az adott esetben hét évi szabadságvesztés. Ugyanakkor az elkövetéskor hatályos törvény ilyen rendelkezést nem tartalmazott.

Erre figyelemmel a Btk. összességében nem eredményezne kedvezőbb elbírálást a vádlottra nézve, mint az 1978. évi IV. törvény, ezért a Btk. alkalmazására irányuló ügyészi indítvány nem megalapozott.

Nem foghatott helyt a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezés sem.

Téves a fellebbviteli főügyészség azon álláspontja, amely szerint az eljáró bíróságok által figyelembe vett körülmények közül több nem szolgálhat az enyhítés alapjául.

Ahogy arra a védő is utalt, a bírói gyakorlat a Kúria BKv 56. számú kollégiumi véleményével összhangban enyhítőként értékeli a vádlott betegségét, akkor is, ha az a bűncselekmény elkövetése után állott elő; a bűncselekmény következtében a vádlottat a büntetőjogi hátrányokon kívül ért egyéb tényleges hátrányokat; azt, ha a bűncselekmény elkövetésétől hosszabb idő telt el, különösen, ha az időmúlást nem maga a vádlott idézte elő; enyhítő körülmény, ha az elkövető hosszabb ideig állt a büntetőeljárás súlya alatt és ennek nagyobb a nyomatéka, ha előzetes fogvatartásban volt, ilyenkor a rövidebb tartam is enyhítőként értékelhető.

Ezeket a körülményeket így helyesen értékelték enyhítőként az eljáró bíróságok.

Emellett ugyan a bűncselekmények elszaporodottsága valóban súlyosító körülmény, azonban csak akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Miután ilyen adat nem áll rendelkezésre, ez a körülmény nem értékelhető a vádlott terhére.

Kétségtelen, hogy nagy tárgyi súlyú bűncselekményhez kapcsolódóan követte el a vádlott a bűnpártolást. Az a védői érvelés, ami szerint a jogalkotó ezt már értékelte azzal, hogy minősített esetként szabályozza az ilyen cselekményt, ugyan helytálló, miután azonban ugyanúgy minősül az emberölés alapesetéhez kapcsolódó bűnpártolás, mint az emberölés minősített esetéhez - az adott ügyben megvalósult több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérletéhez - kapcsolódó, nem ütközne a kétszeres értékelés tilalmába az, ha ezt a tényt a bíróság súlyosítóként értékelné.

Azonban - ahogy arra az első fokon eljáró bíróság is utalt - a bűnpártolás csak akkor minősül a 1978. évi 244. § (3) bekezdés a) pontja szerint, ha a bűnpártoló tudata kiterjed azokra a tényekre, amelyeknél fogva az alapcselekmény a hivatkozott törvényhelyben felsorolt bűncselekmények valamelyikének minősül. Azaz a bűnpártolás elkövetőjének tudnia kell, hogy az, akinek az érdekében cselekszik, bűncselekményt követett el, és ismernie kell az alapcselekmény lényegét is.

A tényállás szerint a vádlott ugyan a fegyver és a lőszerek átvétele, majd elrejtése előtt az édesanyjától, illetve **T1-től** értesült arról, hogy a testvére egy pisztollyal rálőtt egy házra, és ebből azt is tudnia kellett, hogy a lövéskor szándéka - legalábbis eshetőlegesen formában - kiterjedhetett az emberölésre is, arról azonban nem volt tudomása, hogy testvére kinek a házára lőtt, annak melyik részére célzott, abban kik tartózkodtak, így

arról sem, hogy a testvére az ablakra lőtt, és így több bent tartózkodó személy élete volt veszélyben. Ennek megfelelően a tudata nem terjedt ki azokra a tényekre, amelyeknél fogva testvére cselekménye az emberölés minősített esetének kísérletét valósította meg.

Ezért nyilvánvalóan nem értékelhető ez utóbbi körülmény sem a vádlott terhére.

Kétségtelen, hogy az ítélet tábla a hivatkozott törvényhely, az 1978. évi IV. törvény 85. § (3) bekezdése alapján kiszabandó halmazati büntetés alsó határánál - a két évnél - rövidebb tartamú szabadságvesztést szabott ki. Erre azonban a törvény 87. § (2) bekezdésének c) pontja lehetőséget adott.

A vádlott javára értékelt enyhítő körülményekre, ezeken belül elsősorban a jelentős időmúlásra, emellett arra is tekintettel, hogy a vádlott hozzátartozója - testvére - érdekében követte el a bűnpártolást, a Kúria úgy találta, hogy a kiszabott büntetés elegendő a büntetési célok eléréséhez.

Ezért a másodfokú ítéletet - az első fokú ítélet bűnügyi költségre vonatkozó döntését helybenhagyó rendelkezése kivételével - a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

Ugyanakkor helytállónak találta a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezések kapcsán a fellebbviteli főügyészség, illetve a Legfőbb Ügyészség által kifejtetteket.

A Be. 338. § (2) bekezdése szerint valóban nem lehet a vádlottat annak a bűnügyi költségnek a viselésére kötelezni, ami - nem az ő mulasztása folytán - szükségtelenül merült fel.

Az első fokon eljáró bíróságnak azonban a vádlottat - a hatályon kívül helyezésre tekintettel - törvénysértően olyan költségek viselése alól is mentesítette, amelyek nem a hatályon kívül helyezés miatt, hanem az alapeljárásban a bűncselekmények bizonyítása kapcsán, azaz szükségszerűen merültek fel.

Miután sem a másodfokú, sem az első fokú ítélet nem tartalmazza a bűnügyi költséggel kapcsolatos, az egyes tételeket számba vevő részletes indokolást, a törvényes rendelkezés meghozatalára a Kúriának nem volt lehetősége. Ezért az első fokú ítéletnek a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezését - az azt helybenhagyó másodfokú ítéleti rendelkezéssel együtt - hatályon kívül helyezte, és az első fokon eljáró bíróságot a Be. 578. §-a szerinti különleges eljárás lefolytatására utasította.

A fellebbezés kizártságára vonatkozó rendelkezés a Be. 3. § (4)

bekezdésén, a felülvizsgálat kizártságára vonatkozó rendelkezés pedig a Be. 416. § (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. április 1.

Dr. Mészár Róza s.k. a tanács elnöke, Dr. Csák Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Soós László s.k. bíró

A Debreceni Ítéltábla Bf.I.671/2013/3. számú ítélete - a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés kivételével - a Kúria Bhar.I.282/2014/5. számú végzése folytán 2014. év április 1. napjával kezdődő hatállyal jogerős és végrehajtható.

Dr. Mészár Róza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
TóthLné
bíróügyi tisztviselő